

XVII-asis Pilaitės poezijos pavasaris „PAVASARIO DELNUOSE UPELIAI SUŽYDĖJO“ skiriamas Pasaulio lietuvių bendruomenės 70-mečiui ir rašytojo Juozo Tumo-Vaižganto 150-osioms gimimo metinėms

Airinas KAIRAITIS gimė Jurbarke 1966 metais. Baigė 7-ąją vidurinę mokyklą Vilniuje. Pirmas eiles sukūrė besimokydamas Buivydiškių žemės ūkio technikume. Studijavo Lietuvos veterinarijos akademijoje Kaune. Neseniai gyveno Lazdynuose, yra tekę pagyventi ir Pilaitėje, šiuo metu įsikūręs Žemojoje Riešėje. Įkvėpimas aplanko liūdnėmis gyvenimo valandomis. Anksčiau eiles paskaitydavo draugams. Yra parašęs nemažai eilių, iš kurių būtų susidariusi knygelė, bet jų rankraštis negrįžtamai prapuolė. Jau pasirodė trys jo mamos tautodailininkės tapytojos Anelės Petrikytės-Kairaitienės eiliuotos pjesės vaikams, tad polinkis į poeziją gali būti ir paveldėtas.

Nužmogėjimas, kai ne mama, o gatvė užaugina.
Štai, gimsta kūdikis, gražus, mažutis ir nekaltas,
Bet ne mama, o gatvė užaugina.
Likimo vėtros blaško žmogų po pasaulį baltą ir neteisybę
Pyktis, skausmas iškankina.
Praranda sąžinę žmogus, tėvynės nebegirdi balso,
Jis prieš tautietį – brolių – plieno kardą kelia.
Nepaiso praradimų, nebeįaučia saiko,
Nepagalvojęs žengia į klaidingą kelią.
Ar jis žmogus, o gal gyvūnas, nebežino, taurumo,
Sąžinės ir gėrio niekas neišmokė.
Vaikystėj šilumos ir meilės nepažinęs,
Jis su žmogum ir likimu jau šoka karo šokį.
Jis žino, – reik paėst ir išgyventi,
Jis žino, kad daug pinigų, – valdžia, galybė.
Jis pasiryžęs tuoj ant karo žirgo sėsti ir tik skatikas kaina jo gyvybei.
Jei duoda pažadą, – nebando jo tesėti,
Jam svetima Tėvynę žemę, žmogų ginti.
Nenori grūdo sėti, arti nei akėti,
Nenori pastatyti namą, medį, sūnų užauginti.
Padegęs namą, lieka po to namo stogu,
Sėdėdams ant šakos, tą šaką bando kirst.
Kažkada iš beždžionės išaugom į žmogų,
Kodėl taip skubam vėl beždžionėm tom pavirst?